

РЕШЕНИЕ

№ 1357

гр. София, 07.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Десислава Ал. Алексиева

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Теменужка Симеонова Въззивно гражданско дело № 20211100514631 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение от 27.08.2021 г. по гр.д. № 53019/2020 г., СРС, I ГО, 40 състав е **осъдил** „П.Н.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. *****, да заплати на Г. И. С., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. ***** на основание чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД сумата от **3 000 лв.**, представляваща обезщетение за нанесени неимуществени вреди, изразяващи се в тревожност, загуба на тонус и настроение, необщителност, душевни болки и страдания, следствие от неверни и позорящи твърдения, накърняващи репутацията и доброто му име, изразени в статия от 22.04.2020г. в електронния сайт - rik.bg, издаван от ответното дружество, със заглавие: „Шокиращи разкрития за приближения на Ц. бивш кмет на Ямбол (СНИМКИ)“, ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба - 29.10.2020г. до окончателното плащане, както и сумата от **158,33лв.**, представляваща обезщетение за забава за периода 22.04.2020г.-28.10.2020г., като е **отхвърлил** иска за главница за разликата над уважения размер от 3 000 лв. до пълния предявен от 10 000лв. и иска за обезщетение за

забава за разликата над уважения размер от 158,33 лв. до пълния предявен от 527,78 лв. **Осъдил е** „П.Н.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ***** да заплати на Г. И.С., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. ***** **, на основание чл. 78, ал.1 ГПК сумата от 135лв., представляваща разноски по делото, съразмерно на уважената част от исквете. **Осъдил е** Г. И.С., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. ***** *****, да заплати на „П.Н.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. *****, на основание чл.78, ал.3 ГПК сумата от 865,20 лв., представляваща разноски по делото, съразмерно отхвърлената част от исквете.

Решението, в частта, в която СРС, I ГО, 40 състав е **отхвърлил** предявените от Г. И.С., ЕГН ***** срещу „П.Н.“ ЕООД, ЕИК ***** искове за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания по повод публикуван от „П.Н.“ ЕООД материал в електронния сайт-pik.bg, озаглавен „Шокиращи разкрития за приближения на Ц. бивш кмет на Ямбол (СНИМКИ) за разликата над уважения размер от 3 000 лв. до пълния предявен от 10 000 лв., относно иска за заплащане обезщетение за забава върху главницата за периода от 22.04.2020 г. до 28.10.2020г. за разликата над уважения размер от 158,33 лв. до пълния предявен от 527,78 лв. и в частта, в която Г. И.С., ЕГН ***** е осъден да заплати на „П.Н.“ ЕООД, ЕИК ***** сумата от 865,20 лв., представляваща сторени от ответното дружество разноски е обжалвана от Г. И.С., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. ***** **, ап.11, чрез пълномощника по делото адвокат С. К., **със съдебен адрес:** гр.София, бул.А.***** с мотиви, изложени в жалбата, като се твърди, че оплакванията срещу решението са свързани с изводите на съда, че част от съдържащите се в статията изявления не прекращават очертаните в чл.39, а.2 от КРБ граници на правото на свободно изразяване, съответно за разпространението им ответното дружество не носи отговорност, както и с размера на определеното от съда обезщетение на неимуществени вреди.

Счита за неправилен извода на съда, че разпространяването на израза „продължава със своите глупости“ не е противоправно и не съставлява основание за ангажиране отговорността на ответното дружество в качеството му на издател на сайта „pik.bg“. Сочи, че свободата на изразяване на мнение е изключена в случаите, визириани в ч.39, ал.2 от КРБ, когато се използва за накърняване правата и доброто име на друго. Определяйки дейността на Г.С. в качеството му на кмет на Община Ямбол пред три последователни мандата, обобщено като

„глупости“, авторът омаловажава всички постигнати от него резултати в продължение на 12 години, а чрез използване на глагола продължава се дава негативна оценка на неговата дейност. Моли съда да приеме, че изразът „продължава със своите глупости в града“ има позорящ характер, уронва честта и достойнството на ищеца, съдържа обидни думи, използвани не да се даде оценка, а целта е да се накърнят правата и доброто му име.

Неправилно съдът е приел, че изложените в статията фактически твърдения, както и съпътстващите ги оценки, извън посочените в решението, не са основания за ангажиране отговорността на „П.Н.“ ЕООД, доколкото „част от тях не се отнасят пряко до ищеца, а до други лица, а останалите -“че има пръст в сметоизвозването и депото за отпадъци“ нямат клеветнически характер и не представляват обида. Не приема извода на съда, че не се отнасят пряко до ищеца твърденията в статията, че „Освен луксозната бизнес сграда, **бившата фирма** на инж. Г.С. „Б. 37“ ЕООД добавя към активите си апетитни земи на топ локация на АМ Тракия в близост до туристическото село Кабиле. Придобива ги от ямболския бизнесмен Х.Д.. Х.Д. е собственик на нов хотел в централния парк на града, носещ името „Парк хотел Ямбол“. Д. получава разрешение за строеж в парка по съмнителен начин под закрилата на Г.С.. За осъществяване на строежа съдейства главният архитект на Ямбол Ст. Ж., без да се съобразява с изискванията на закона. Набързо архитектът дава разрешение за отстъпено право на строеж. Предложението към Общински съвет и този път е внесено лично от инж. Г.С.. " Твърденията касаят предприети, според автора на статията, лично от Г.С. действия, насочени към издаването на разрешение за строеж в централния парк на гр. Ямбол в полза на притежавано от Х.Д. търговско дружество - „Д. получава разрешение за строеж в парка по съмнителен начин под закрилата на Г.С.." Статията внушава, че Г.С., в качеството си на длъжностно лице - кмет на община Ямбол, е оказал влияние върху Общинския съвет-гр.Ямбол, за приемане на решение за учредяване на право на надстрояване в полза на фирмата на Х.Д. „Р.И.“ в централния парк на гр.Ямбол, както и върху главния архитект на гр.Ямбол, който „набързо издава разрешението за строеж“ и „съдейства за осъществяването на строежа“, „без да се съобразява с изискването на закона“ и всичко това е с цел да се облагодетелства фирмата „Б. 37“ ЕООД, за която се твърди, че е собственост на Г.С. или свързана с него, която в замяна получава апетитни земи на топ локация на АМ Тракия в близост до туристическото село Кабиле.

По този начин на ищеца е приписано извършването на длъжностно престъпление по чл.282, от НК, че в качеството си на длъжностно лице е превишил правата си с цел да облагодетелства свързано с него дружество във вреда на община Ямбол. Не е налице влязла в сила присъда за извършването на подобно деяние от страна на ищеца, поради което изложените твърдения имат клеветнически характер.

Твърденията, че „с името на С. и на негови близки и роднини са свързани редица фирми и дейности. Негови приближени са сред собствениците на спирките на градския транспорт в Ямбол, същите, които раздават бързи кредити в Ямбол, а имат и апетитни дялове в хазартен бизнес", както и че Г.С. „има пръст в сметоизвозването и в депото за отпадъци чрез подставено лице", следва да бъдат разглеждани като едно цяло, доколкото са смислово свързани, макар и част от тях действително да касаят лица, различни от ищеца. Тези твърдения внушават, че в нарушение на чл.41, ал.1 ЗМСМА, който поставя ограничение пред кметовете на общини за извършване на търговска дейност за времето на мандата им, Г.С. непряко (чрез свои близки, роднини или подставени лица) е контролирал „редица фирми" (неназовани в публикацията), чрез които е извършвал търговска дейност - твърдение, което е категорично невярно и позорящо го в обществото, доколкото подкопават авторитета му на лице, заемало отговорно служебно положение, кмет на община.

Относно размера на присъденото с обжалваното решение обезщетение за причинени неимуществени вреди, счита, че същият е неоправдано занижен, несъобразен с принципа за справедливост, закрепен в чл.52 ЗЗД. Съдът не е обсъдил броя на осъществените противоправни актове, множество на брой твърдения и оценъчни съждения, изнасянето на които в публичното пространство излиза извън рамките на допустимата медийна свобода на изразяване, наличието на обидни квалификации по отношение личността на ищеца и неговата дейност и клеветнически твърдения, позорящи го в обществото. Не е обсъдил проявената спрямо Г.С. злонамереност, като целта, преследвана с процесната публикация е не да се даде журналистическа оценка на обективно установени факти, а да бъде предизвикана „сензация“ в обществото чрез унизяване и лепоставяне на въззивника/ ищец във връзка с дейността му като кмет, непредприемане на действия по заличаване на свързаните с Г.С. лични данни и публикуване на сайта на дружеството на други материали, представящи Г.С. в негативна светлина.

Обстоятелствата, които съдът не е съобразил в достатъчна степен при определяне размера на обезщетението са общественото положение на Г.С., който в периода 2007-2019 г. е заемал длъжността кмет на Община Ямбол, длъжност, към която обществото има завишени изисквания за почтеност и спазване на законите. Накърняването на честта, достойнството и доброто име на ищеца, станало с изнесената с процесната статия невярна информация, поради което част от приятелите, познатите и колегите му са се отдръпнали от него, което пък е предизвикало у Г.С. чувство на унижение, гняв и безпомощност, поради това, че се срива авторитетът му, както и чувство на неудобство и вина пред близките му предвид характера на изнесената в статията информация. Обвинението е дало отражение в професионалния живот на Г.С., като съдът не е съобразил, че в резултат на неправомерните действия на ответното дружество голяма част от хората, с които С. е планирал бъдещата си професионална реализация, са започнали да отказват присъствието си на уговорените с него срещи, защото не желаят да се ангажират с човек, злепоставен в обществото.

Обстоятелствата, по отношение на които съдът е формирал погрешни изводи са здравословното състояние на ищеца, като съдът неправилно е интерпретирал представените по делото медицински документи, поради което е достигнал до погрешни правни изводи относно настъпилите от публикуване на материала на „П.Н.“ ЕООД здравословни проблеми у ищеца. Дори и да се приеме, че част от психотравмените преживявания на ищеца са възникнали от друг фактор, съдът е бил длъжен да извърши преценка дали вследствие на осъщественото по-късно от „П.Н.“ ЕООД неправомерно деяние не е настъпило обостряне и задълбочаване на вече съществуващите психосоматични прояви. Счита за необоснован изводът на съда, че голяма част от информацията, посочена в Становище относно психологичния статус на Г.С., е дадена от самия ищец, като психологът е направил само обобщение на казаното от ищеца. В резултат на невярната информация изложена в публичното пространство, С. е развил „смесено тревожно депресивно разстройство“, преминал е през медикаментозна терапия. Относно продължителността на претърпените от Г.С. негативни изживявания, то съдът неправилно е намалил обезщетението като е приел, че по делото не се установява настъпилите от публикуваната статия вреди да са трайни или прекалено продължителни. Счита за недопустимо в хипотетичната

възможност да настъпят по-големи по интензитет вреди-трайни или продължителни във времето личностни изменения, да се отчита като фактор за определяне на по-нисък размер на обезщетение.

Относно процесуалните нарушения, се сочи, че същите се състоят в оставянето без уважение на искането за назначаване на съдебно-психологическа експертиза с вещо лице психолог за установяване на изложените в исковата молба твърдения за настъпили сериозни отрицателни изменения в здравословното състояние на ищеца вследствие публикуването на материала на „П.Н.“ ЕООД. Ето защо и на основание чл.266, ал.3 ГПК се моли да бъде назначена съдебно-психологическа експертиза с вещо лице-психолог, което след като се запознае с доказателствата по делото, в т.ч. приложената медицинска документация, дадените в производството свидетелски показания и след личен преглед на ищеца и извършване на съответните тестове, събеседване и справки навсякъде, където е необходимо, да даде отговор на следните въпроси: Каква е структурата на личността на въззивника/ищец? В резултат на психическо въздействие на публикацията от 22.04.2020 год. на „П.Н.“ ЕООД, причинени ли са на въззивника/ищец и ако да - какви, психически или психологически увреждания и в какво се изразяват същите? Какъв е периодът за изживяването им? Счита за процесуално нарушение и оставяне на искането за задължаване на ответното дружество да представи данни за броя на посещенията на процесната статия към момента на приключване на съдебното дирене пред първа инстанция, като на основание чл.235, ал.3 ГПК, съдът е бил длъжен да вземе предвид и фактите, настъпили след предявяване на иска, които са от значение на спорното право. Ето защо се моли, на основание чл.266, ал.3 във вр. с чл.190 ГПК съдът да задължи „П.Н.“ ЕООД да представи справка за броя на посещенията на процесната статия към момента на нейното изготвяне.“

Предвид гореизложеното, моли съда да отмени решението в обжалваните части и да постанови друго такова, с което да бъде присъдено обезщетение в пълния предявен размер от 10 000 лв., ведно с обезщетение за забава от 527,78 лв., законна лихва, считано от 22.04.2020 г. до 28.10.2020 г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от завеждането на делото до окончателно изплащане на вземането. Претендира присъждане на разноски.

Въззиваемото дружество „П.Н.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****“ представлявано от управителя Н.Н. Й., чрез пълномощника си по делото адвокат Н. В. от САК, преупълномощена АД „М., М. и съдружници“, със **съдебен адрес:** гр. София, ул. „*****“ ап.6 взема становище за неоснователност на въззивната жалба. Претендира присъждане на разноски за въззивната инстанция, включително адвокатско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди по реда на чл.236, ал.2 ГПК събраните по делото доказателства и становища на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Съгласно чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалвана му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно, не е постановено в нарушение на правните норми, които уреждат условията за валидност на решенията - постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определено съдържание, от което може да се извлече смисъла му. Същото е и допустимо, поради което защо въззивният съд дължи произнасяне по отношение на правилността му.

От фактическа страна:

Предявен е иск с правно основание чл.49 ЗЗД във връзка чл.45, ал.1 ЗЗД за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди от непозволено увреждане в размер на 10 000 лв. от Г. И.С., ЕГН ***** срещу „П.Н.“ ЕООД, ЕИК *****, както и за заплащане обезщетение за забава за периода 22.04.2020г.-28.10.2020г. в размер на 527,78 лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от завеждане на исковата молба до окончателното плащане.

Ищецът Г. И.С. твърди, че на 22.04.2020г. в електронния сайт на информационна агенция „ПИК“ - www.pik.bg, издаван от ответното дружество, била публикувана статия със заглавие „Шокиращи разкрития за приближения на Ц. бивш кмет на Ямбол“. Сочи, че в статията се съдържат обидни думи и изрази по негов адрес, неверни твърдения за извършени от

него престъпления и други обществено неприемливи действия/бездействия, които го опозорявали като личност, бивш кмет и уважаван общественик. В статията ищецът бил представен като „Бившият градоначалник на гр. Ямбол, който беше срамно изхвърлен от партия ГЕРБ и лично от лидера Б.Б. заради поС.ни злоупотреби“. Статията съдържала унизителни за честта и достойнството му изрази като „продължава със своите глупости в града“ и „местните не са тъпи и не гласуваха отново за него за кмет“. Твърдяло се, че С. можел да се похвали с луксозни имоти, че лично бил внесъл предложения до Общинския съвет за продажба на общинска земя в съседство с бившата поща, че дружеството „Б. 37“ ЕООД било негово, че пощата била продадена на това дружество от тогавашния шеф на „Български пощи“ в гр. Ямбол, като тези твърдения били неверни и клеветнически. Ищецът заявява, че не е извършвал нито самостоятелно, нито чрез роднини или близки или чрез подставени лица, изложените в статията дейности за раздаване на бързи кредити, сметоизвозване и хазарт. Изложеното в статията, че обикалял улиците в града с кола за над 100 хиляди лева, не отговаряло на обективната истина, тъй като автомобил с подобна марка и цвят бил откраднат от него още през м. декември 2019 г., а статията била от 22.04.2020г. освен това, цената му била много по-ниска, около 40 хиляди лева. Сочи още, че в статията се съдържат твърдения и внушения, които са неистини, че се правят неверни намеци за нерегламентирани доходи („уж се е издържал само с декларираната заплата“), а на база тези неверни факти се правят обидни и позорящи оценъчни съждения, че той не е честен, че средствата му са незаконни и други. Чрез публикуването на тези обидни коментари и неверни твърдения е накърнено неговите добро име, чест и достойнство, като съдържанието на статията станало доС.ие на широк кръг от читатели, статията имала над 190 хиляди преглеждания към 25.09.2020г. Публикацията повлияла и на здравословното му съС.ие, като от началото на м.май 2020г. започнал да изпитва тревожност, напрежение, главоболие, загуба на тонус и настроение и др.

Ответникът „П.Н.“ ЕООД, ЕИК *****, оспорва исковете с твърдения, че се касае за коментари и мнения и за изнесени факти по повод журналистическо разследване, които са съществували и преди това в медийното пространство, като всички обстоятелства, описани в статията, са били представени и известни в публичното пространство от други лица и

медии преди публикуването на процесната статия. Сочи, че изявленията в статията нямат клеветнически или обиден характер. Освен това, ищецът бил публична личност, границите на критиката спрямо него били по-широки. Счита, че ищецът не е претърпял вреди от процесната статия, а ако такива е претърпял, то претендирания от него размер на обезщетение е прекомерен.

По отношение на правните изводи:

Предявен е иск с правно основание чл.49 вр. чл.45, ал.1 ЗЗД за претърпени неимуществени вреди от публикация. Ответникът е издател, а издателят, чрез своите длъжностни лица, определя характера и съдържанието на публикуваните материали и носи отговорност за верността на изнесената информация, ако в резултат на тези публикации са претърпени вреди. Тази му отговорност произтича от качеството му на възложител на работата по съставяне, подбор и поместване на печатни материали, като става въпрос за гаранционно-обезпечителна безвиновна отговорност по чл. 49 ЗЗД. Авторът на публикацията отговаря за свое противоправно поведение, ако изнесените факти в написаната от него статия, са неверни и позорят някого или го набеждават в извършване на престъпление или изложените мнения са обидни, ако те са в резултат от недобросъвестно журналистическо поведение.

За да се уважи предявения иск, следва да се установи при условията на пълно и главно доказване, че процесните изявления обективирани в статията съдържат клеветнически твърдения или обидни коментари, засягащи честта и достойнството на ищеца, както и че в резултат от тях за ищеца са настъпили неимуществени вреди. И тъй като сме във въззивната фаза на производството, въззивният съд дължи произнасяне по отношение на правилността на решението, като е ограничен от посоченото във въззивната жалба.

За да се установи наличието на противоправно деяние е необходимо да се установи нарушение на нормативно установено задължение. Предмет на разглеждане в настоящото производство е дали конкретно посочените в исковата молба и във въззивната жалба основания за ангажиране отговорността на издателя се характеризират с противоправност. За да се формира категоричен извод в тази насока трябва да се изследват относимите към случая наказателни състави и да се установи дали те са се осъществили в разглеждания казус, като в случай, че се установи поведение, покриващо състав на престъпление, то неминуемо ще се докаже наличие на противоправно деяние. Съставите на обидата и клеветата се осъществяват чрез различни изпълнителни деяния, като именно деянието, се

приема в практиката като един от разграничителните критерии между тях.

Посегателството при обидата се изразява в казване или извършване на нещо унижително за честта и достойнството на другото в негово присъствие, т.е. само чрез действие. В закона не се посочва конкретно по какъв начин следва да е отправена обидата. Това може да стане чрез думи - епитети, псувни, ругатни, сравнения, квалификации, или действия-жестове, мимики и др., които са унижителни за пострадалия.

Клеветата, за разлика от обидата, се извършва като се разгласи неистинско позорно обстоятелство за другото или му се припише неизвършено престъпление. Под „разгласяване“ в практиката се разбира довеждане до знанието на трето лице/ или групи лица/ на неистинските позорни факти или обстоятелства, отнасящи се до личността на пострадалия, като деянието би било съставомерно и когато тези факти, се изнасят като слух или съмнение. Позорното обстоятелство е твърдение за наличието на определен факт за пострадалия, който да е от естество да накърни доброто му име в обществото. В този смисъл твърдението трябва да е ясно и да съдържа информация, която да бъде поднесена от разгласяващия като сигурно, несъмнено знание за съдържащите се в нея факти, т.е. необходимо е разгласяващото лице да съобщи свои твърдения, такива, които изхождат лично от него и зад които застава с думите си, претендирайки, че знае, че тези обстоятелства са безспорен факт. В този смисъл предмет на клеветата могат да бъдат само факти, но не и субективната интерпретация на тези факти. За разлика от обидата, за съставомерността на клеветата, е без значение дали засегнатият е узнал или не клеветническите твърдения спрямо него. В случая деянието е довършено, когато тези твърдения са възприети, узнали от трето лице или от повече лица. За да е съставомерно деянието е необходимо, разгласените факти/обстоятелства, освен позорящи, да бъдат и неистински, в противен случай, деецът няма да носи наказателна отговорност ако се установи тяхната неистинност. И обидата и клеветата са умишлени деяния, като при обидата е необходимо деецът да съзнава, че казаните от него думи или извършените действия са обидни, унижителни за лицето, да съзнава, че те могат да бъдат възприети от това лице, като цели това или му е безразлично. Клеветата е възможна както при пряк, така и при евентуален умисъл, като се приема, че при прекия умисъл деецът не е необходимо да е съзнавал неистинността на позорните обстоятелства.

С разпоредбите на чл.39-41 от Конституцията на Република България се уреждат права и свободи на гражданите, всяко от които е конституционно гарантирано и се ползва с еднаква тежест спрямо останалите. Възможната колизия на прокламирани права - в случая между свободата на словото от една страна и засягане, чрез упражняването ѝ на правата и доброто име на гражданите, от друга страна, е уредена с чл.39, ал.2 и чл.41, ал.2 от Конституцията на Република България. С посочените разпоредби изрично е предвидено, че свободата на словото не е абсолютна, а се разпростира до пределите, след които вече се засягат други конституционно защитени ценности-каквито са правата и доброто име на гражданите. Прокламираната с чл.40, ал.1 от Конституцията на Република България свобода на печата и другите средства за масова информация е свързана с правото на личността и на

социалната общност да бъдат информирани по представляващи интерес въпроси. Въпреки това нейното съдържание не включва предоставена възможност за разпространяване на неверни данни, нито на данни с негативен подтекст, засягащи лични граждански и човешки права. Въпросът за Б.а на посочените конституционно защитени ценности се решава конкретно въз основа на обстоятелствата на всеки отделен случай.

За преценка основателността на исковата претенция, съдът следва да съобрази доводите относно разграничение на изнесената информация като факт или мнение. При спор за причинени вреди от изнесена в публичното пространство информация, съдът е длъжен да съобрази, че на проверка за истинност подлежат фактическите твърдения, те могат да ангажират деликтната отговорност на разпространилото ги лице само ако са неверни и позорят адресата. Оценките (мненията) не подлежат на проверка за вярност, тъй като не представляват конкретни факти от обективната действителност. Те могат да ангажират отговорност само ако представляват обида.

По делото е безспорно, че на 22.04.2020 г. на електронния сайт на „П.Н.“ ЕООД-www.pik.bg е публикувана статия с посочените от ищеца заглавие и съдържание, че издател на сайта е „П.Н.“ ЕООД, че ищецът е заемал длъжността кмет на Община Ямбол в периода 2007-2019 г. Безспорно е изречението в статията, че „бившият градоначалник на гр. Ямбол, който беше срамно изхвърлен от партия ГЕРБ и лично от лидера Б.Б. заради поС.ни сигнали за злоупотреби, продължава със своите глупости в града“. Съдът е приел за неверни твърденията относно прекратяването на членството на ищеца в партия ГЕРБ да е станало по принудителен за него начин, както и спрямо същия да са подавани сигнали за злоупотреби, както и чрез израза „срамно изхвърлен поради поС.ни сигнали за злоупотреби“ се уязвява доброто име на ищеца, като употребеният израз „срамно изхвърлен“ има негативен контекст и излиза извън допустимата рамка.

Същевременно е приел, че твърдението, че ищецът „продължава със своите глупости“ е „коментар, оценка дейността на ищеца, което макар да има негативен оттенък и да засяга личността на ищеца, не може да се квалифицира като противоправно, тъй като няма позорящ характер, а попада в рамките на допустимата медийна свобода на изразяване.“ Във въззивната жалба се развиват подробни съображения защо се приема, че изразът има позорящ характер, уронва честа и достойнството на ищеца, съдържа обидни думи, а непосредствената му цел е да се накърнят неговите права и доброто му име. Следва да бъде отбелязано обстоятелството, че ищецът е обществена фигура, бивш кмет на община Ямбол. Практиката е константна, че държавните органи, политиците, обществените фигури и държавните служители следва да търпят критика в по-голяма степен от обикновените граждани/ практика на ЕСПЧ по делото Лингенс срещу Австрия и др. Що се отнася до защитата на тези категории лица от публично оповестяване на отнасяща се до тях информация, КС е извел тълкуване, според което личните данни на тези категории лица са защитени в много по-занижана степен от на обикновените граждани (РКС № 4 от 26.03.2012 г. по к.д. № 14 от 2011г. на КС). Настоящата инстанция също приема, че употребеният израз има оценъчно съждение, коментар, оценка на дейността на ищеца, журналистически разследване по отношение на

факти, субективна интерпретация на възприети от журналиста факти, по повод извършеното журналистическо разследване, които факти са били изнесени и преди това в медийното пространство, обстоятелство, което се установява и от свидетелските показания на свидетеля Ч. Н.. Да, налице са негативни оценки, но негативните оценки за определена личност, открояваща се по една или друга причина в обществения живот, не пораждат отговорност, ако не засягат достойнството на личността, т.е. ако не осъществяват състав на престъплението обида. Оценъчните съждения не могат да се проверяват за тяхната вярност, те представляват коментар на фактите, а не възпроизвеждане на обстоятелства от обективната действителност. Статията съдържа гледната точка на журналиста и представлява негова лична интерпретация на фактите по повод проведеното добросъвестно журналистическо разследване, а не твърдение за осъществен факт, който единствено може да бъде проверяван за вярност. Самият жалбоподател приема в жалбата си, че изразът представлява оценка. От своя страна, твърдението във въззивната жалба, че непосредствената цел на автора на статията е, чрез този израз да се накърнят правата и доброто му име, представлява само субективното възприятие на едно оценъчно съждение, което не може да ангажира отговорността на ответника.

Въззивната инстанция също приема, че част от изложените в статията факти не се отнасят пряко до въззивника/ищец. В жалбата се излагат подробни съображения за обратното относно следните абзаци: „Освен луксозната бизнес сграда, бившата фирма на инж. Г.С. „Б. 37“ ЕООД добавя към активите си апетитни земи на топ локация на АМ Тракия в близост до туристическото село Кабиле. Придобива ги от ямболския бизнесмен Х.Д.. Х.Д. е собственик на нов хотел в централния парк на града, носещ името „Парк хотел Ямбол“. Д. получава разрешение за строеж в парка по съмнителен начин под закрилата на Г.С.. За осъществяване на строежа съдейства главният архитект на Ямбол Ст. Ж., без да се съобразява с изискванията на закона. Набързо архитектът дава разрешение за отстъпено право на строеж. Предложението към Общински съвет и този път е внесено лично от инж. Г.С..“ Неоснователни се явяват твърденията, че изложените факти, свързани с фирма „Б. 37“ ЕООД са клеветнически по отношение на ищеца Г.С.. В статията изрично е посочено, че Г.С. е **бивш** собственик „Б. 37“ ЕООД, което е вярно и видно от приложените справки от ТР към Агенция по вписванията търговското предприятие на ЕТ“Б. 37- Г.С.“ е прехвърлено на „Б. 37“ ЕООД. Прехвърлянето е вписано в търговския регистър с Решение №2722 от 22.11.2006г. на ЯОС. Прехвърлянето е отразено и в Удостоверение от 02.06.2008 за пререгистрация на основание пар.4, ал.2 от ПЗР на ЗТР. Относно надстрояването на „Парк хотел Ямбол“ е представена статия от електронна страница:

<http://yambolnews.net/drugosti/item/34291-da-spasim-yambol-signalizirat-za-eventualno-nezakonno-stroitelstvo-v-gradskiya-par-na-„Ямбол свят“>, от която се установява гражданското недоволство от взетото решение на Общински съвет Ямбол да бъде дадено разрешение за „Преустройство, ремонт, реконструкция и надстрояване до 10 м. на съществуваща сграда в имот с идентификатор 87374.533.17 по КК на град Ямбол, УПИ I - за градски парк, кв.1“, която сграда е именно „Парк хотел Ямбол“. Видно от Решение на 13-то заседание на Общински съвет - Ямбол, проведено на 28.10.2016г. вносител на предложението за

определяне на пазарна цена за процесното преустройство и за сключване на договор за същото, е ищецът Г.С., поради което е споменато неговото име. Това не представлява нито обида, нито клеветническо твърдение, тъй като изнесените факти касаят трети лица, а не ищеца Г.С.. Твърдените внушения във въззивната жалба относно тези факти, както и обстоятелството, че касаят именно ищеца, отново представляват плод на субективна интерпретация на същите.

СГС не приема, че твърденията, че „с името на С. и на негови близки и роднини са свързани редица фирми и дейности. Негови приближени са сред собствениците на спирките на градския транспорт в Ямбол, същите, които раздават бързи кредити в Ямбол, а имат и апетитни дялове в хазартен бизнес", както и че Г.С. „има пръст в сметоизвозването и в депото за отпадъци чрез подставено лице", за които жалбоподателят сам признава, че част от тях действително касаят лица, различни от ищеца, са смислово свързани и следва да бъдат разглеждани като едно цяло, както и че чрез тях се внушава, че Г.С. непряко е контролирал редица фирми и това обстоятелство е невярно и позорно за него. Говори се за дейности, за които се предполага, че се извършват от роднини и познати на ищеца. Излагат се слухове, като няма отбелязване на факти, обвинение или обида към ищеца, не се и твърди, че самият той извършва дейностите, за които се говори.

Относно размерът на обезщетението за неимуществени вреди.

Неимуществените вреди, които представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, не биха могли да бъдат възстановени, като предвиденото в закона обезщетение не е компенсаторно, а заместващо и се определя съобразно критериите, предписани в правната норма на чл.52 ЗЗД -по справедливост от съда. Съгласно ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл.52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. Тук не следва да се имат предвид като бройка броя твърдения и оценъчни съждения, а доколко е изнесен конкретен неверен факт, който да е позорящ. Изнесените факти следва да са конкретни, реално настъпили и да са определени по време и място събития /решение 60/27.05.2016 г. по н.д. № 106/2016 г., ВКС, II НО. Според трайната съдебна практика на ВКС, в този смисъл са постановени по реда на чл.290 ГПК редица решения/ решение № 110 от 25.05.2017 г. по гр.д. № 280882016 г., Г.К. на ВКС/ „политиците, народните представители, висшите държавни служители, в това число и кметовете, са приели доброволно една публична роля, която изисква от тях да подлагат на критика поведението и действията на другите политически субекти и държавни органи, като по този начин ги контролират в интерес на обществото, което предполага да са в и по-голяма степен настоятелни, настъпателни и безкомпромисни. Практиката е константна, че държавните органи, политиците, обществените фигури и държавните служители следва да търпят критика в по-голяма степен от обикновените граждани/ практика на ЕСПЧ по делото Лингенс срещу Австрия и др. Що се отнася до защитата на тези категории лица от публично оповестяване на отнасяща се до тях информация, КС е извел тълкуване, според което личните данни на тези категории лица са защитени в много по-занижена степен от на обикновените граждани (РКС

№ 4 от 26.03.2012 г. по к.д. № 14 от 2011г. на КС). Застъпени са принципни съображения, като това, че в качеството си на публично лице, адресатът неизбежно и осведомено сам се е открил за обществен контрол. За разлика от частните лица, публичното лице съзнателно и неизбежно се излага на близко наблюдение на всяка негова дума и действие, както от журналистите, така и от цялото общество. Следователно, той трябва да проявява по-висока степен на толерантност. В практиката на ЕСПЧ се провежда и известна градация на степента на толерантност към критика. Сочи се, че тя трябва да е най-голяма при политиките, след тях са останалите публични лица, като най-голяма защита на честта и достойнството следва да получават частните лица.

Изводът е, че ищецът съзнателно и неизбежно се излага на по-близко наблюдение и критика на обществото и на властта, което налага той да проявява по-висока степен на толерантност, да е готов да бъде обект на оценка и критика в по-висока степен, включително чрез използване на различни художествени езикови и изразни похвати. Европейският съд по правата на човека приема, че свободата на изразяване на мнения е приложима не само по отношение на информация или идеи, които се възприемат благоприятно или се разглеждат като безобидни, или неутрални, но също така и за изявления, които се възприемат като оскърбителни, шокиращи или смущаващи от държавата или от част от обществото. Съобразно стандартите, установени с Конституцията на Република България и практиката на ЕСПЧ, следва да се търси Б.ът между правото на свободно изразяване на мнение, общественият интерес и необходимостта от защита на правото на чест, достойнство и доброто име. В тази връзка най-важният критерий е доколко конкретното изразяване на факти, мнение и критика е обществено значимо и необходимо срещу това, дали то се използва целенасочено за накърняване на правата и доброто име на друго, като границите на приемливата критика по отношение на обществено известни личности, действащи в качеството на обществени фигури, са значително по-широки, в полза на обществения контрол и политическия дебат.

Неоснователно се явява твърдението, че със статията се цели единствено и само унизяване и злепоставяне на въззивника/ищец и дискредитиране на бъдещи негови проекти. В частта от статията, която е относима до личността на Г.С. се съдържат преди всичко оценъчни съждения на журналисти след проведено журналистическо разследване. Твърдението, че целта на статията е дискредитиране на бъдещи политически проекти на Г.С., се явява и недоказано, доколкото такива намерения и проекти не са оповестени в публичното пространство, за да бъдат цел за дискредитиране от страна на журналистите, и то ако последните са недобросъвестни. По принцип, журналистическото разследване цели информираност за обществото по отношение личността и действията на избраните от хората управници. Действително, ищецът е подал заявление в деловодството на медията за заличаването на лични данни, което заличаване не е извършено, тъй като ответникът е приел, че в статията не се съдържат лични данни, които да бъдат заличавани. Не са представени други материали, които да излагат неверни твърдения по отношение личността на Г.С..

От съществено значение е тълкуването на Конституционния съд и на ЕСПЧ, че свободата да се разпространяват информация и идеи се отнасят не само до такива, които намират благоприятен прием или се считат за безобидни, но и до такива, които шокират, смущават, разстройват обществото или отделни части от населението. Такива са изискванията на плурализма, толерантността и търпимостта, без които едно "демократично общество" не би могло да се нарече такова (РКС № 7 от 4 юни 1996 по к.д. № 1/1996 г.). Както бе посочено по-горе, ищецът е публична личност и обществена фигура, той е бил кмет на община Ямбол и кандидат за кмет на община Ямбол за следващия мандат, а според константната практика, държавните органи, политиците, обществените фигури /каквото безспорно е ищецът/ и държавните служители следва да търпят критика в по-голяма степен от обикновените граждани (така РКС № 1996 г. по к.д. № 1/1996 г. на КС);

По делото се установява обстоятелството как информацията е станала известна на ответника, от кого и по какъв начин, а именно от свидетелските показания на свидетеля Н., който работи на длъжност отговорен секретар в „П.Н.“ ЕООД. Длъжността включва следенето на материалите в медията, обезпечаването им технически, за да може да излязат в сайта, шрифта, следене на публикациите и на информационния поток. От показанията на свидетеля се установява наличието на широк медийния интерес към Г.С. от национални и местни медии, като е свързан с различни практики относно неговото управление поради съмнение за недобре направени сделки и харчове на общината.

Във връзка с развитите доводи за допуснато от съда процесуално нарушение, състоящо се в отказ от назначаване на поисканата в първоинстанционното производство съдебно-психологическа експертиза от вещо-лице психолог, което да отговори на поставените два въпроса, въззивната инстанция е допуснала назначаването на такава експертиза, а именно: вещото лице, след като се запознае с доказателствата по делото, в т.ч. приложената медицинска документация, дадените в производството свидетелски показания и след личен преглед на ищеца и извършване на съответните тестове, събеседване и справки навсякъде, където е необходимо, да даде отговор на следните въпроси: Каква е структурата на личността на въззивника/ищец? В резултат на психическо въздействие на публикацията от 22.04.2020 год. на „П.Н.“ ЕООД, причинени ли са на въззивника/ищец и ако да - какви, психически или психологически увреждания и в какво се изразяват същите? Какъв е периодът за изживяването им? По този начин не само е отстранено процесуалното нарушение, а и делото се явява изяснено от фактическа и правна страна, особено във връзка с твърдението във въззивната жалба, че съдът е формирал погрешни правни изводи относно здравословното състояние на ищеца. От приетата във въззивната инстанция съдебно-психологическа експертиза/СПЕ се установява, че според резултатите от попълнените въпросници изследваното лице показва умерена степен на ситуативна и личностна тревожност, средно ниво на тревожност и слабо ниво на депресия. Посочва, че е бил затруднен да организира правилно времето на ежедневието си непосредствено след публикацията. Относно психически увреждания-това са неудобство при контакт с познати след публикациите, емоционални и физически - социален дискомфорт изразяващ се в

социална изолация и намалени контакти с близки, за определен период от време, проблеми със съня и прием на медикамент. Вещото лице сочи, че ищецът е изпитал чувство на безсилие и емоционално напрежение, свързано с очаквани възможни неприятности и безпокойство, отрицателно емоционално съС.ие на напрежение, проявяваща се в чувства на несигурност, безпомощност, опасения, др., но периодът за изживяването с оглед на изминалото време от първоначалното публикуване е трудно да бъде констатиран. Негативното отражение на случилото се върху психиката се изразява в описаните объркване, дезорганизираност, тревожност, проблеми със съня и други, които обективно могат да бъдат предизвикани от описаното, като случилото се не е довело до възникване на трайно психично заболяване при ищеца.

От друга страна, от свидетелските показания на **свидетелите А.К. и на Е.К.** може да се приеме, че след публикацията ищецът изпаднал в апатия, загубил чувството си за хумор, страдал от безсъние, започнал да посещава психолог, а според свидетелката Е.К., психиатър, като това са съществени разлики, че ищецът изпитвал чувство за вина, че създава дискомфорт на семейството си. Според свидетелите, след статията доста хора са се отдръпнали от ищеца, по негови думи. Настоящата инстанция приема, че показанията на свидетеля К. в частта, че всички симптоми са се появили след процесната публикация, не следва да се приемат за достоверни, тъй като от представеното и прието становище от 28.05.2020г. относно психологичния статус на Г.С., изготвено от К.А. психолог - психотерапевт, се установява, че още от статията от дата 23.10.2019г., различна от процесната, ищецът споделил за поява на безсъние, липса на апетит и лека апатия. При статията от 22.04.2020 г., процесната, ищецът почувствал влошаване на психичното му съС.ие. Изводът е, че настъпването на тези негативни преживявания у съзнанието на ищеца не е резултат само от процесната статия, а и от предходна такава от 23.10.2019г., т.е. не може да се приеме, че всички описани симптоми се намират в пряка-причинно следствена връзка с процесната публикация. Освен това, голяма част от приетото становище от 28.05.2020г. относно психологичния статус на Г.С. на посочената в него информация е подадена от самия ищец, психологът е направил обобщение на емоционалното му съС.ие според това, което ищецът му е казал, че изпитва. Това се отнася и до амбулаторния лист за извършен преглед от психиатър. В него отново е посочено, че са налице „данни за преживени психотравмиращи ситуации и изживявания в началото на тази година с влошаване на псих. съС.ие“. Прегледът е извършен на 08.06.2020г., от което следва, че травмиращите преживявания в началото на годината няма как да са резултат от процесната статия, която е от 20.04.2020г. Може да се приеме, че в резултат от статията са чувствата на тревожност, загуба на тонус и настроение, необщителност, описани в амбулаторния лист, доколкото тези съС.ия съвпадат с посоченото от свидетелите. Относно психическото съС.ие на ищеца, следва да се вземе предвид приетата СПЕ, и направените изводи на вещото лице психолог, както и заявеното от него, че периодът за изживяването с оглед на изминалото време от първоначалното публикуване, е трудно да бъде констатиран.

При определяне на това заместващо обезщетение следва да се вземат предвид

посочените конкретни обстоятелства, изложеното във връзка с общественото положение на ищеца, а именно, че той е публична личност и обществена фигура, бил е кмет на община Ямбол и кандидат за кмет на община Ямбол за следващия мандат, а според константната практика, държавните органи, политиците, обществените фигури и държавните служители следва да търпят критика в по-голяма степен от обикновените граждани (така РКС № 1996 г. по к.д. № 1/1996г. на КС); установеното от СПЕ, според която изследваното лице показва умерена степен на ситуативна и личностна тревожност, средно ниво на тревожност и слабо ниво на депресия, както и обстоятелството, че обезщетението следва да служи преди всичко за морално удовлетворение на пострадалото лице и същевременно да има възпиращо и предупредително значение за нарушителя, настоящата инстанция също приема, че определеният от първостепенния съд размер от 3000 лв. би възмездил в достатъчна степен претърпените от статията неимуществени вреди за ищеца.

На основание чл.271, ал.1, пр. I ГПК първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено в обжалваната част. В необжалваната, същото е влязло в сила.

По делото е постъпила **частна жалба** от ищеца Г. И.С., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. *****, ап.11, чрез пълномощника по делото адвокат С. К., **със съдебен адрес:** гр.София, бул.А.***** **срещу** определение от 20.10.2021 г. по гр.д. № 53019/2020 г. на СРС, I ГО, 40-ти състав, постановено по реда на чл.248 ГПК, с което СРС е оставил без уважение молбата от 04.10.2021 г. на ищеца Г. И.С. за изменение на постановеното по делото решение от 27.08.2021 г. в частта на разноските. Излагат се мотиви във връзка с възприетото от процесуалния представител на жалбоподателя, че срокът за представяне на доказателства за заплатен адвокатски хонорар може да бъде продължаван по реда на чл.63, ал.1 ГПК и след приключване на съдебното дирене, след като искането е било своевременно направено. Моли съда да отмени процесното определение и да измени постановеното по делото решение от 27.08.2021 г. в частта на разноските, като „П.Н.“ ЕООД бъде осъден да заплати на ищеца адвокатски хонорар от 468 лв. съразмерно уважената част от исковете.

Ответникът по частната жалба „П.Н.“ ЕООД, ЕИК ***** счита същата за неоснователна и моли да бъде оставена без уважение.

СГС намира частната жалба за неоснователна.

В съдебно заседание на 27 май 2021 г. и след даване ход на устните състезания, процесуалният представител на ищеца адвокат К. е поискал освен даване срок за представяне на писмени бележки и възможност към тях да бъдат представени доказателства за заплащане на адвокатското възнаграждение, или както сам пълномощникът е квалифицирал искането си, на такова по реда на чл.63, ал.1 ГПК, а именно продължаване на срока. На това искане се е противопоставил процесуалният представител на ответната страна. Съдът е оставил искането без уважение с довода, че законът не предвижда такава възможност, като доказателства за извършено плащане се представят до края на съдебното дирене. Съответно в процесното решение съдът е присъдил разноски според уважената част от исковете само за държавна такса, но не и за адвокатско възнаграждение, поради

непредставяне на доказателства по делото за реално заплащане на адвокатско възнаграждение. Съдът се е позовал на задължителните разяснения, дадени в т.1 и т.11 от ТР № 6/2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г., ОСГТК на ВКС, че само когато е доказано извършването на разноски в производството, те могат да се присъдят по правилата на чл. 78 ГПК. В случаите, при които е договорено заплащане по банков път, то следва да бъде документално установено със съответните банкови документи, удостоверяващи плащането. Събирането на доказателствата в исковия процес приключва с постановяване на определението, с което съдът обявява края на съдебното дирене и дава ход по същество на спора. Следователно, както във фазата на устните състезания, така и в срока за представяне на писмени защиты /бележки/ събирането на доказателства вече е приключило. В определение № 425 от 10.11.2016 г. по гр.д. № 4634/2016 г., Г.К., III ГО, на ВКС е посочено, че „в задължителната практика на ВКС, в това число цитираната /т. 11 от ТР 6/6.11.13 г. на ОСГТК на ВКС/ е предвидено, че претенция за разноски по чл. 80 ТПК може да бъде валидно заявена най-късно в съдебното заседание, в което е приключило разглеждането на делото пред съответната инстанция - т.е. до приключване на това съдебно заседание; с писмената защита не би могла да се върне вече приключила фаза на процеса и с нея не могат валидно да се правят искания за разноски и във връзка с техния размер. Приетото от въззивния съд не е в отклонение от установената практика. Съдът изрично е посочил, че страната своевременно, до приключване на делото по същество, е направила искане за присъждане на разноски и е представила доказателства за извършването им. Смисълът на така поставения срок - до приключване на съдебното заседание, е да се даде възможност на страните в открито съдебно заседание да направят исканията си за разноски и представят доказателствата за извършването им - като по този начин на всяка страна се обезпечи равна възможност да вземе становище по искането на насрещната страна и по представените от нея доказателства за извършено плащане на разноските. Липсва основание за изкуствено разделяне на крайния срок за искания във връзка с разноските, респективно представяне на списък с разноските по чл. 80 ЗЗД - който визира приключването на последното съдебно заседание в съответната инстанция, и за представянето на доказателства за извършването им. Няма пречка при представяне на списък с разноски след даване ход на устните състезания и **преди приключването** им със списъка да се представят и доказателствата за извършване на тези разноски-респективно, насрещната страна да вземе становище по тях при условията на публично заседание - като съдът процедира съобразно това становище. Предвид изложеното въззивният съд не се е отклонил от задължителната практика на ВКС“.

В този смисъл направеното искане по чл.63, ал.1 ГПК, като несвоевременно направено, се явява неоснователно. Само за пълнота на изложението въззивната инстанция следва да отбележи, че чл.63, ал.1 ГПК предвижда удължаване на срока по молба на заинтересованата страна, но при наличие на уважителни причини. Такива уважителни причини не са били изтъкнати от пълномощника на въззивника. Според представения в о.с.з. на 27 май 2021 г. по делото договор за правна защита и съдействие № 8/07.08.2020 г., в него е договорено възнаграждение от 1560 лв. с ДДС, начин и срок за плащане до 31.08.2020 г., т.е. според

уговорения срок за плащане, пълномощникът е разполагал с почти 9 месеца да се снабди със съответния банков документ. Определението следва да бъде потвърдено като законосъобразно.

При този изход на спора, въззивникът/ищец Г. И.С., ЕГН ***** следва да заплати на въззиваемото дружество „П.Н.“ ЕООД сумата в размер на 680 лв., представляваща направените от него разноски пред настоящата инстанция за защита от един адвокат, като размерът на адвокатското възнаграждение е определен по реда на чл.7, ал.2, т.3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвид направеното възражение за прекомерност.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 27.08.2021г. по гр.дело № 53019/2020 г. на СРС, I ГО, 40 състав в обжалваната част, както и определение от 20.10.2021 г. по гр.д. № 53019/2020 г. на СРС, I ГО, 40-ти състав, постановено по реда на чл.248 ГПК, с което СРС е оставил без уважение молбата от 04.10.2021 г. на ищеца Г. И.С. за изменение на постановеното по делото решение от 27.08.2021 г. в частта на разноските.

ОСЪЖДА Г. И.С., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. *****, ап.11, чрез пълномощника по делото адвокат С. К., **със съдебен адрес:** гр.София, бул.А.***** **да заплати на** „П.Н.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****“ представлявано от управителя Н.Н. Й., чрез пълномощника си по делото адвокат Н. В. от САК, преупълномощена АД „М., М. и съдружници“, **със съдебен адрес:** гр.София, ул.“*****“ ап.6 сумата в размер на 680 лв., представляваща направените от него разноски пред настоящата инстанция за защита от един адвокат.

Решението може да се обжалва пред ВКС в едномесечен срок от връчването преписа на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____